

M. KOCH, „Herder, laat je schaapjes gaan". Roermond.

Bovenstaande foto werd door de jury van onzen kinder-fotowedstrijd bekroond met een *vijfden* prijs. De overige op deze pagina gereproduceerde inzendingen, kregen een *troostprijs*.

De kapitein kende die gewoonte van den Turk soms een half uur te zitten en fatalistisch te zwijgen. Het was goed zoo met hem samen te zijn. Men werd er rustig en sterk door.

Hij keek naar het onbeweeglijk gelaat van zijn vriend en dacht telkens: wat ben ik blij dat je hier bent. De vriendschap dateerde van de eerste kennismaking, hoewel de Turk teruggetrokken van aard was en zijn gevoelens niet licht uitte.

Heinersdorff had den Turk leeren kennen in Fischamend. Vóór dat hij bij den generalen staf kwam had hij den vliegcursus gevolgd met goeden uitslag en examen gedaan als militair vlieger. Eens was majoor Töschtük op het vliegterrein gekomen. Hij had een jaar verlof gekregen naar Weenen om de vliegkampen van het Oostenrijksche leger te bestudeeren en Heinersdorff was hem als begeleider toegewezen. In dien tijd begon hun vriendschap.

Heinersdorff herinnerde zich een lenteavond in Fischamend. Hij had Töschtük op zijn eerste vlucht meegenomen. Nadat ze geland waren, zaten zij voor de loods en bewonderden het prachtig avondlandschap waarover de zon onderging. Toen vertelde Töschtük voor den eersten en laatsten keer van zich zelf. Waarschijnlijk had de roes van het hoog vliegen zijn tong losgemaakt. Hij vertelde van de bloedeed der Jong-Turksche officieren op het slagveld van Kossovo, voor het statige graf van Sultan Murad Chudavendigjar en van de wilde gevechten om de oasen van het door den gloed verteerde Tripolis. Daarna had hij het met zeldzaam somberen ernst over den Russisch-Japanschen oorlog en over de strategische lessen van den veldslag aan de Yalu.

Heinersdorff had er vol spanning naar geluisterd.

Hij vroeg nu plotseling:

„Weet je waaraan ik nu denk, Bey?"

De Turk glimlachte.

„Ik weet 't niet."

„Ik denk aan dien avond in Fischamend toen je over den slag aan de Yalu sprak."

„Ach", antwoordde Töschtük en maakte met zijn hand een afwerend gebaar.

„Heusch, ik denk daaraan dikwijls en vooral aan wat je over die Russische soldaten zeide."

„Wat heb ik toen gezegd?" vroeg de Turk aarzelend.

„De Russen zijn dapper, zei je, maar nog steeds, zooals in de dagen van Pleuna, dom en stompzinnig als dieren.

Zij liggen op den grond en schieten. Zij begrijpen hoegenaamd niet waar het eigenlijk om te doen is. Ze vechten omdat het hun bevolen is en omdat zij bang zijn voor hun officieren.

Wanneer echter één den moed heeft om terug te loopen, gaan de anderen ook mee."

Na eenige oogenblikken zei de Turk:

„De minste soldaat moet weten waarvoor hij vecht, anders wordt hij laf en zelfzuchtig en denkt te veel aan zijn armzalig leven. De Osmanen, vooraf gegaan door Mahomeds banier, wisten altijd waarom 't ging. Daarom kunnen wij niet altijd onderworpen zijn, daarom zullen overwinningen onze nederlagen uitwisschen."

Heinersdorff stond op en schreed een paar maal door de kamer.

„Ook wij zullen eenmaal weten waarvoor wij vechten", zeide hij en zijn woorden klonken bijna als onderdrukte ijverzucht.

„Ik ben er van overtuigd", verklaarde Töschtük hoffelijk.

De kapitein ging weer zitten en stak een nieuwe sigaret aan.

Zij zwegen weer geruimen tijd. In de kamer was het bijna donker geworden.

Töschtük begon te praten:

„Je was gisteren in de Opera."

„Ja. Was jij er ook? Ik heb je niet gezien."

„Ik was er niet."

„Hoe weet je dat dan, Bey?"

„Een bekende van me zag je."

Heinersdorff meende dat dit onderwerp nu uit was.

De Turk ging behoedzaam door:

„Je was, neem me niet kwalijk, in gezelschap van een dame."

„Dat komt uit", antwoordde de kapitein eenigszins verwonderd.

„Ken je die dame meer van nabij?"

Heinersdorff voelde dat hij een kleur kreeg. Het is goed dat ik geen licht gemaakt heb, dacht hij.

„Neen. Ik ken ze niet", antwoordde hij, en hij geloofde dat hij waarheid sprak.

„Weet je hoe zij heet?"

„Neen."

Hij verademde. Nu sprak hij de waarheid.

„Ik kan je zeggen hoe zij heet."

Zijn stem klonk volkomen onverschillig.

„Zij heet Sofia Nikolajewna Golubjèw."

Het hart van den kapitein hield op te kloppen.

Een rilling ging door zijn leden. Hij begreep nu alles. De andere behoefde hem niets meer te zeggen.

„Zij is de knapste spion van Rusland!" zeide de Turk langzaam.

Heinersdorff wilde roepen: genoeg, genoeg, maar zijn stem stokte.

De Turk vervolgde kalm en onverbiddelijk:

„Zij werkte tot kort voor het uitbreken van den laatsten oorlog in Adrianopel. Wij hebben haar te laat ontdekt en herkend. Zij heeft ons groote schade berokkend. Een kapitein van het Erteroquel-Regiment, een vriend van mij, schoot zich voor haar dood."

De woorden vielen als knodsslagen op Heinersdorff neer. Hij schaamde zich over zijn domheid en zijn onvergeeflijke lichtzinnigheid.

Aan welk een gevaar was hij door Töschtük ontsnapt!

De Turk besloot zacht en vriendelijk:

„Je was niet voorzichtig genoeg, Heinersdorff!"

(Wordt vervolgd).

„Daar heb je wat".

K. HOOGEBOOM, Haarlem.

„De kleinste Amateur".

H. DEN DRIJVER, Den Haag

„Bij het aankleeden."

Mevr. PAUL TILMAN, Den Bosch.

„Het Indianenkamp".

G. KEMELING. Den Haag.